

[Aksel Larsen.]

pladserne, og dér har man også den formening, at man har så travlt med at få dette her gennemført, fordi man regner med, at der så ikke er tid til for arbejdspladser og fagforeninger at nå at reagere i det, man kalder rette tid, nemlig inden forslagene er vedtaget.

Statsministeren siger, at enten må man gennemføre det, der her er foreslået, eller også noget lignende. Man vil altså skære befolkningens forbrug ned, ellers vil vi få en betydelig arbejdsløshed. Det er ikke en rigtig måde at fremstille tingene på. Vi vil under alle omstændigheder få en betydelig arbejdsløshed; den vil ikke blive mindre på grund af de foranstaltninger, man nu foreslår gennemført, den vil blive større, for folk vil naturligvis begrænse indkøbene af disse eller andre varer, og der bliver mindre efterspørgsel herhjemme. Så kan regeringen godt forsøge at lade, som om den tror, at blot indkøbene herhjemme bliver begrænset, vil de varer, der ikke bliver købt af den danske befolkning, blive eksporteret, men det har man jo ingen som helst garanti for, og man er ikke i stand til på nogen som helst måde at sandsynliggøre det. Nej, renteforhøjelse, kreditstramning, indirekte skatter, alle disse kriseforanstaltninger, der påstås at skulle rette valutaen op, men ikke retter valutaen op, får bl. a. som følge en alvorlig arbejdsløshed, en alvorlig nedgang i beskæftigelsen, og det er et forsøg på at få det til at gå lidt mere smertefrit blandt arbejderne, når man overfor dem fremstiller det, som om valget står imellem at få valutaen rettet op eller arbejdsløshed. Men det, der er sandheden, er, at dette modvirker ikke arbejdsløsheden; det vil bevirke yderligere arbejdsløshed.

Den højtærede statsminister siger dernæst, at han har ikke følt trang til et få noget råd af Aksel Larsen, for Aksel Larsens råd har aldrig været til nytte. Ja, ja, det kan godt være, statsministeren mener det. Jeg kan huske fra maj måned 1945, da jeg var medlem af en regering, som den højtærede statsminister også var medlem af, at jeg da gav det råd, at man skulle afskaffe den lede tøjskat. Ja, vi måtte ganske vist gentage det råd i fire på hinanden følgende ministermøder, før vi i den daværende statsministers trontale kunne få noget løfte om

den lede tøjskats afskaffelse, men det lykkedes da tilsidst. Det er muligt, den nuværende statsminister ikke syntes, det råd var til nogen nytte, men jeg tror i hvert fald, befolkningen syntes, det var den til nytte, at man dengang fik tøjskatten afskaffet. Jeg tror også, befolkningen vil synes, det er et godt råd, når vi siger, man skal lade være at genindføre den lede tøjskat, som regeringen nu kommer med forslag om.

Endelig er der den diskussion — hvis man kan kalde den sådan — der har været mellem regeringen og de borgerlige partier i dette møde. Det er jo en besynderlig form for diskussion; man går fra begge sider ud fra som noget, der er bevist, at valutakrisen skyldes befolkningens for store forbrug, og at det, der skal til, er en forbrugsnedsækning — til trods for at man ikke på nogen som helst måde har kunnet bevise eller sandsynliggøre, at sådan forholder det sig. Jeg har fortalt om kommunisternes mening om årsagerne til valutakrisen; det har man forsigtigvis ikke forsøgt at imødegå, og det begriber jeg så uhyre vel, for årsagen til valutakrisen er netop, at Danmark fører en udenrigspolitik og driver en form for udenrigshandel, som *skal* føre valutakrise med sig, og medmindre man vil ændre denne udenrigshandelspolitik, medmindre man vil spare på de områder, hvor besparelser virkelig kan nytte — jeg tænker på det militære område — kommer vi ikke ud af disse bestandige valutakriser. Men regeringen og den såkaldte borgerlige opposition føler ikke trang til at diskutere dette; de lader, som om der kun er eet at gøre, nemlig at skære befolkningens forbrug ned, og jeg tvivler ikke om, at de sådan set er enige om, at det bør gøres, selvom de ikke selv kan tro på, at det kan hjælpe på valutaen.

Iøvrigt føres diskussionen på den måde, at den højtærede statsminister og den højtærede finansminister kappes om at overgå hinanden i bønfaldende anmodninger til venstre og de konservative. Nu har man igennem 2—3 uger inviteret disse to partier til fortrolige forhandlinger — eller som det hedder: samtaler, forhandlinger er det åbenbart ikke blevet til — med regeringen for at få dem til at sige, hvad de vil have regeringen skulle gøre. Det har de åbenbart ikke gjort i disse samtaler, og altså fortsættes samtalerne her fra folketingets taler-